Ott fekszik a megdöbbentő enyészet árján Bálint Imréné sz. Szász Etel
kit a kifürkészhetetlen gondviselés oly fiatalon ragadott ki a boldogság
köréből. Beszédes ajkai immár némák, szeretettől hevülő szívében már nem
lobog szent láng, mely a földi üdvösség fényét szórta otthonában, alig 27 éves
s már a hideg sír ölébe vonult. Oh mennyi fájdelem forrását nyitotta meg
itt a halál könyörtelen keze! A szánakozás könnyeit hullassuk-e kopor-
sójára, amiért oly korán szakadt el élete fonala, melyet a boldogság vá-
laiból szőtt mint hitves s mint anya? Hiszen ő, ki maga is az árvaság útját
járta, igaz melegséggel tudta átérezni és méltányolni azt a boldog-
ságot, melyet saját otthona nyujtott, mennyi örömet találhatott volna
még az életben. Avagy őszinte részvét sóhajával tekintsünk a férj fájdal-
mára, midőn lesujtó érzés dúlja keblét, ~~mert~~ házasságunk rövid 7 évi
ideje alatt, mint tükörben őrzi magába az érzés, hogy 7 évig szolgált hitve-
séül, de a hét csak néhány napnak tünt fel előtte, mert szerette őt
mert ez idő alatt nem ismert egyéb érzést, más gondolatot, mint hogy hitvesé-
nek örömet, boldogságot szerezzen s immár nincsen többé, kire szívét
pazarolhassa? Avagy elhárítsuk ez igaz érzés könnyeit a kicsinyke árvák
láttára, s nem kell-e föltörtsenünk fájdalom harmatjában a bölcsőben
álmodó csecsemőt? Álmodni fognak az árvák anyjáról, kit nem ismertek
s révedező érzéssel tekintenek majd a szeretett sírhely felé, mert soha nem fogják
megismerni azt a legfönségesebb érzést midőn örömben vagy fájdalomban édes anya
keblére borulhatunk. De épp ez a vesztesség tárja fel előtted, gy. férj, a
vigasz enyhet nyujtó forrását, melyet az Írás holnap olvasandó igéje mutat,
midőn azt mondja: (Ez az Írás) mindenkinek oda kell adnia lelke váltsá-
gát az Istennek, hogy végzetesen ne szálljon rá a csapás, amely váltságdíj-
(Ez) egy az oltárra helyezett szentély érmének a fele volt. Oh mit nem
adtál volna oda a lélek váltságdíja gyanánt? Megtettél mindent, mi em-
beri hatalomban rejlett, mire emberi tudomány képes, mit emberi áldozat adhat,
de Isten elvette a legszentebbet, lelkednek a felét. Immár ott az áldozat a
halotti oltáron, légy erős, nehogy végzetes legyen a csapás, légy erős, gyermekid-
ért, az anyátlan árváidért. Isten adta így, ne szállj perbe vele, Istennél
van, ki lelkedtől szakadt el. Ebben a hitben imádkozzunk.

Bálint Imréné

Ujpesten 1912. február 16.

Ven/1/074